

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Неизвестни герои на бялата раса

Част 5

Eoin O'Duffy

Борбата на белия човек за оцеляване в Третия райх е най-голямото постижение на 20-и век. Но по-малко се помни същата борба в Ирландия. Ирландският народ, както и всяка друга арийска народност, са кръвни братя и сестри на нашата раса. Евреите не правят никаква разлика между тях и останалите езичници по света и смятат всички такива потенциални жертви само за много "гои" - термин на ниско презрение към неевреите, означаващ "глупав добитък". В този смисъл ирландците са не по-малко имунизирани срещу еврейското коварство от германците, които намират своя расов спасител в лицето на Адолф Хитлер. Така и най-

Eoin O'Duffy

добрите елементи в Ирландия гледаха на неговата идеология като на меча, чрез който земята им може да бъде спасена от общата заплаха, която заплашваше цялото човечество.

Корените на съвременното галско расово движение са породени от сътресенията и разочарованието от Ирландската свободна държава - южноирландската република, която през 20-те години на XX век постига частична победа над чуждестранните окупационни сили; северът все още остава (и продължава да бъде) в британски ръце. Но възникналата в резултат на това Дъблинска държава беше изпълнена с корупция и колективна безотговорност, които са характерни за всички демокрации. Жертвата на ирландските патриоти беше пропиляна между препирните и привичките на либерали и консерватори, които се лутаха безнадеждно в гърчовите на световната депресия. От тази демократична смес от политически скандали и икономическа мизерия за първи път в Ирландия се разнесе зловонната миризма на марксизма. Някогашната националистическа и героична Ирландска републиканска армия беше заражена от тази незаконна рожба на либералната демокрация, докато откровено болшевишката Революционна работническа партия развяваше червените си парцали, изпъстрени със сърп и чук, по улиците на тъжния Дъблин.

Ветераните от въстанията за освобождение на Ирландия през 1916 г. и 1920 г. са бити от комунистически банди или разтърсвани от тълпи истерични марксисти, които открито смятат малката Ирландия само за трамплин за своята гнила световна революция. Същият модел на национална подривна дейност, който се разви във всички останали европейски държави, се разпространи и на Британските острови и беше извършен от същата тълпа международни евреи. Ветераните се обединяват за самозащита в Асоциацията на другарите от армията. Костело, модерен историк на съвременна Ирландия, описва това по следния начин: *В тази страна възникна спонтанно движение за защита на правата и свободите на хората. Това конкретно движение, спонтанно, тъй като беше, не беше организирано, проектирано или насърчавано по никакъв начин от нито една политическа партия или от нито един политик. А.С.А. възникна спонтанно, защото правителството, чийто дълг беше да защитава правата на гражданите, пренебрегна този свой дълг, защото смяташе, че е в негов интерес да не обръща внимание на хулиганството, което се случваше във всяка част на страната."*

Реакцията на комунистите е бурна, но либералните власти, които сами са озадачени от левия вирус, не предлагат помощ на хората, които са направили възможна тяхната Ирландска свободна държава. Така отчаяните членове на А.К.А. поглеждат към току-що победилите германски щурмоваци като към пример за самозащита и на 8 април 1933 г. в Дъблин се ражда движението на сините фланелки. Използвайки кафявите фланелки на Адолф Хитлер като модел за подражание, ирландските щурмоваци представляваха най-младите (както по дух, така и по тяло), най-радикални елементи в А.С.А. Сега ветераните имаха юмрук, с който да отвърнат на удара. Свободата на словото за антикомунистите беше мигновено възстановена и вместо патриотите да стават жертва на червени бандити, марксистите изведнъж се оказаха в кървавия край на побоя. Синият цвят беше избран като символ на Обединена Ирландия, символизирана от синия океан, който обграждаше цялата страна.

Сините ризи избират своя лидер

През юни сините фланелки единодушно избраха Еоин О'Дъфи за свой лидер. Той беше последният честен човек в правителството и уволнението му от демократичните политици, които го мразеха, защото не можеха да го подкупят, предизвика общонационален скандал. На 41-годишна възраст здравият, светлокос О'Дъфи беше началник на националната полиция и генерал в Гражданската гвардия. По думите на Морис Манинг, съвременен историк на "сините ризи", *О'Дъфи е бил силен и много независим комисар на полицията. Той е имал усет за публичност и през 20-те години на миналия век често е бил в заглавията на вестниците. Той е бил изключително известен в цялата страна. Бил е водещ член на Националната асоциация по лека атлетика и колоездене и е ръководил изключително успешния ирландски отбор на Олимпийските игри през 1932 г. По време на Войната за независимост е бил успешен пламенен командир и в крайна сметка е станал заместник-началник на щаба и близък довереник на генерал Майкъл Колинс (ръководител на въстанието). През 1922 г. е назначен за комисар на полицията, а след бунта от 1924 г. за известен период заема поста началник на щаба на армията. В резултат на това той е бил много широко известен и изглежда е бил в позиция на значителна независима сила.*

По време на назначението си в синята фланелка О'Дъфи е най-известната фигура в Ирландия. "Той имаше репутацията на енергичен и компетентен организатор". Благодарение на "блъфращата и дружелюбна личност на

О'Дъфи той се превърна във фигура в страната, съперническа на де Валера". На 20 юли 1933 г., на събрание на А.С.А., проведено в хотел "Хиберман" в Дъблин, О'Дъфи е избран единодушно за ръководител на организацията.

О'Дъфи веднага превръща сините фланелки в дясна ръка на новосъздадената Национална гвардия. Нейната обявена цел е да защитава "националните интереси и социалната култура" и да "заличава всички класови различия. Да съдейства за обединението на Ирландия. Да се противопостави на комунизма и на чуждия контрол и влияние в националните дела. Да води младежта на Ирландия в движение за конструктивни национални действия и да насърчава и поддържа социалния ред. Да насърчава формирането на координирани национални организации на работодателите и работниците, които с помощта на съдебните трибунали ефективно да предотвратяват стачки и локаут и единодушно да съставят индустриални различия." Членството вече не е ограничено само до ветераните, а е отворено за "всички граждани с ирландско рождение или произход"; както пише Манинг, "единствените изключени лица под това заглавие биха били евреите". О'Дъфи заявява, че "Хитлер е най-великият човек, който Германия някога е имала", и обещава, че ирландските сини фланелки, подобно на кафявите фланелки на фюрера, "ще отвърнат на удара с духа на нашата раса" срещу общия еврейски враг.

Комбинацията от динамично лидерство и идеология на "синята фланелка" на О'Дъфи доведе до народен взрив, който бе приет в цялата страна. Както пише Манинг. *Въздействието на това ново движение беше незабавно и драматично. В рамките на няколко месеца то вече имаше членове и клонове във всички части на щата. Нищо подобно не е било виждано дотогава.* Само три дни след назначаването на О'Дъфи членството на синята фланелка скача с 5000 нови привърженици. И все пак Националната гвардия, в публикувана статия, описваща целите ѝ, излиза от рамките на възможното, за да обезкуражи клубните членове или всеки, който не се отнася смъртно сериозно към движението: *Националната гвардия не разчита на убеждаване, а на борба. Тя е организирана за борба и иска членове, които няма да се отдръпнат от боя, ако гледката на готовността на затворниците да изплаши нападението.* Но подобни призови към най-добрите и най-твърдите елементи в ирландския народ не останаха нечути. *Успоредно с този тип статии - пише Манинг - нарастваше и се разпространяваше носенето на синята риза и скоро тя стана обичайна гледка във всички части на страната.*

Подкрепата идваше предимно от фермери, фабрични работници, студенти и, разбира се, от ветерани, които съставляваха човешката основа на ирландския народ. В Националната гвардия не са останали и великите мислители на страната. Първи привърженици бяха Джеймс Хоган, професор по история в Университетския колеж в Корк, и професор Майкъл Тирни, президент на Университетския колеж в Дъблин. *Йетс (Уилям Бътлър Йетс, великият и известен поет) - в сърцето си човек на правото - толкова много се увлече по него (О'Дъфи), че написа маршова песен за сините ризи."* Отвратени от ендемичната корупция на демокрацията и разгневени от заплахата на марксизма, те се присъединяват към Националната гвардия в такъв голям брой, че до края на 1933 г. броят на сините фланелки е 30 000. Преди края на следващата година О'Дъфи има над 120 000 последователи. В страна с размерите на Ирландия това представлява истинско масово движение.

Походът в Дъблин

Най-голямата единична демонстрация на сила се състоя на 13 август 1934 г. По това време много хиляди хора вече са участвали в митингите на Националната гвардия в цяла Ирландия. Но за марша в Дъблин се бяха събрали не по-малко от 20 000 души със сини фланелки от цялата страна. Целта им обаче не беше да предизвикат властите, а да организират церемония в памет на загиналите ветерани от Войната за независимост. Маршът току-що беше тръгнал, когато вече беше дълъг повече от половин миля. *Неусетно осъзнавайки как Мусолини се е превърнал в Ил Дуче, правителството подозираше, че О'Дъфи може да се почувства склонен да се задържи, когато стигне до правителствените сгради. Съответно то съживи Закона за обществена безопасност от 1931 г. Създадена е дивизия S (полиция, въоръжена с картучници и ръчни гранати), възобновен е военният трибунал, а парадът е забранен."*

Мирните намерения на О'Дъфи бяха очевидни, но демонстрацията му беше единственото извинение, от което се нуждаеха либерално-консервативните политици, за да забранят движението. Той просто променя името му на "Млада Ирландия", което почти веднага е забранено, но също толкова бързо се появява отново като Лига на младежта. Накрая, след поредните опити на истаблишмънта да унищожи движението в съдилищата, то се появява като Партията на обединена Ирландия, Fine Gael. Заглавието е избрано от термин, който се появява на Ирландската расова конвенция, проведена в Париж през

1923 г. Цялата организация на Синята фланелка се запазва по време на тези промени в името, тъй като демократичното правителство маневрира, за да криминализира последователите на О'Дъфи. Де Валера обявява пред ирландския сенат - Dail: *Няма да позволим на хората да дефилират с униформи. Това е окончателно. Когато се стигне до този етап, ние смятаме, че се е стигнало до опасен етап и е задължение на правителството да се намеси. Правителството ще използва всички сили, с които разполага, за да предотврати това. "*

Изявлението на О'Дъфи беше ярък отговор: *Ние сме правен орган. Облеклото, което носим, е законно. Почти невероятно е, че едно правителство може да бъде толкова заслепено от омраза към политическите си опоненти, че да забрани организация, чиято всяка дейност е отворена за най-пълно разследване и всяка цел е честна и добра, докато в същото време позволява да останат отворени две комунистически центри в Дъблин и да се извършва всякаква комунистическа дейност в цялата страна. Няма нищо незаконно в Сините ризи"и никаква забрана или наредба не може да направи незаконно носенето на такава!"*

Въпреки лицемерните опити на правителството да забрани Fine Gael, тя се разраства почти за една нощ и се превръща във втората по големина политическа организация в Ирландия. Очевидните и истерични усилия на Системата да отдели за криминализиране единственото движение, което даваше надежда на Ирландия, създадоха преднамерена промяна в народните чувства. Дори онези иначе честни хора, които не бяха напълно съгласни с идеалите на синята фланелка, бяха ужасени от очевидната тирания на де Валера. Манинг пише: *Всъщност формирането на тази партия - и със сигурност начинът, по който тя беше формирана - се дължеше в голяма степен на решението на правителството да забрани Националната гвардия. Започна да изглежда, че правителството сериозно се е пресметнало с решението си да забрани сините фланелки, защото вместо да отслаби О'Дъфи, той сега застана начело на една обединена опозиционна партия, а вместо да смаже движението си, то сега имаше нови и укрепени позиции като част от много по-голяма организация."*

Докато кандидатите на Fine Gael бяха законно избирани в Dail, либерално-консервативните политици оставиха настрана "фундаменталните си различия" с комунистическите бандити, за да направят обща кауза срещу

сините фланелки. Без провокация полицията нахлува в сградата на централата на Обединената ирландска партия в Дъблин и я затваря точно в момента, в който член на Fine Gael е отвлечен от дома си и пребит до смърт от червените от I.R.A. Хю О'Райли, първият мъченик със синята фланелка, умира на 18-ата годишнина от похода на Мусолини в Рим, 29 октомври. През следващото лято S-полицията открива огън по невъоръжени сини фланелки, убивайки 18-годишен другар. Манинг пише: *Действията на специалната полиция, която стреля по тълпата, по-късно бяха строго порицани от 2-н съдия Хана от Върховния съд, който ги определи като "екскремент върху този уважаван орган" (Гражданската гвардия). Стрелбата в Корк предизвиква огромно възмущение на синята фланелка в цялата страна. Младостта на загиналия, драматичният характер на целия инцидент и прекомерният и произволен начин, по който полицията е реагирала, заедно доведоха до ново ниво на гнева на сините фланелки. Градът и ораторската реч на О'Дъфи край гроба имаха всички елементи на емоционален призив към сините фланелки да засилят съпротивата си."*

По време на изключително ожесточена битка, избухнала на митинг на U.I.P. в Трейли, избухват бомби, пламват коли, а самият О'Дъфи получава неприятна рана от червен с чук. Но сините фланелки дадоха много повече, отколкото получиха, тъй като започнаха да бият марксистите в и извън I.R.A. към заслужено изчезване. Показател за нарастващата популярност на Fine Gael сред ирландските маси се появява по време на националните избори, когато тя печели второ място още в първата си надпревара за сената. През цялата 1935 г., въпреки всичко, което системата и комунистите можеха да хвърлят срещу тях, сините фланелки вървяха от успех към успех, докато напредъкът им започна да привлича внимание и извън ирландските брегове. На 19 август О'Дъфи е посетен от Терье Балсруд, лидер на норвежкия фашизъм, а на 15 декември служители на "Синята фланелка" представят Ирландия на Международния фашистки конгрес в Монтрьо, Швейцария, заедно с другари от Италия, Франция, Испания, Португалия, Австрия, Белгия, Холандия, Дания, Норвегия, Литва, Гърция, Румъния и Швейцария. Манинг пише, че О'Дъфи "е смятал избирането си за член на Комитета по труда на Международния фашистки конгрес за голяма чест".

Сините фланелки са забранени

С нарастващия си престиж както в страната, така и в чужбина, О'Дъфи и

легионите му от последователи изглеждат предопределени да постигнат върховна власт в Ирландия. Но по време на митинг на открито в Уестпорт движението на сините фланелки внезапно приключва. Както разказва Манинг: *Двоен кордон от полицаи обгради платформата, а пред полицейските бараки бяха разположени два камиона с военни във военно снаряжение. Други групи полицаи отблъскваха всички, които носеха сини фланелки. В отсъствието на О'Дъфи основният оратор беше Фицджералд и той се приближи до платформата начело на процесия от над 60 конници (със сини ризи). Събранието започна и след около половин час О'Дъфи се промъкна в края на тълпата, където веднага беше обграден от полицията. Последва схватка и той беше спасен от група свои поддръжници и изнесен на раменете си до трибуната, където започна да говори. Още не бил завършил първото си изречение, когато бил арестуван от полицейския инспектор, който се качил на платформата след него. Заобиколен от многобройна полиция, О'Дъфи е отведен в полицейските казарми и настанен под строга охрана. Междувременно събранието продължи на фона на пълно безредие. На перона се изсипаха бутилки и камъни, а останалите оратори не се чуваха над оглушителния шум. Преди края на събранието двама видни привърженици на О'Дъфи бяха арестувани заради това, че носеха сини ризи, и бяха настанени в ареста заедно с лидера си."*

Полицейският безпорядък в Уестпорт е убийството на свободата на словото в Ирландия. Намерението на Де Валера за криминализиране на Fine Gael се сбъдва. Самото присъствие на синята фланелка беше в разрез със закона и всеки, който под каквато и да е форма се опитваше да изрази мнението на синята фланелка, беше арестуван. Под тежката ръка на тази безмилостна тирания бяха задържани буквално хиляди служители и поддръжници на U.I.P., дори симпатизанти, които не бяха свързани с организацията. Обвиненията срещу тези привърженици също не бяха незначителни. Комендантът Нед Кронин, заместник-командир на О'Дъфи, е обвинен в подстрекателство към бунт. След месеци затвор той е признат за невинен, но отново е обвинен, този път в "членство в незаконна организация". Съдията информира съда, че ако Кронин публично осъди сините фланелки, всички обвинения срещу него ще бъдат свалени. Без да се колебае нито за миг, комендантът избира затвора. О'Дъфи бил задържан по редица абсурдни обвинения, като нито едно от тях не можело да бъде подкрепено дори от най-отмъстителните прокурори. Но след освобождаването си той установява, че Обединената ирландска партия на практика е обезглавена, лидерите ѝ все

още са в затвора, а правният им статут е сведен до "членове на престъпна организация", за връзка с която се налага наказание лишаване от свобода. Тиранията, маскирана като демокрация, се беше разкрила напълно, но движението вече не можеше да оцелее като обществено явление, а привържениците му отказваха да последват истинските престъпници от I.R.A., превръщайки се в подземни терористи.

"Отидохме в Испания"

Историята на "Сините фланелки" можеше да приключи с арестите в Уестпорт, но през юли 1936 г. представител на генерал Франсиско Франко се среща тайно с О'Дъфи в Дъблин. Франко иска да разбере дали лидерът на Fi-ne Gael би се заинтересувал от създаването на контингент от другари, които да се борят с комунистите в Испанската гражданска война. О'Дъфи се възползва от тази възможност. Противопоставяйки се на правителството, той отправя публичен призив за подкрепа и сформира Ирландската доброволческа бригада. *Отговорът* - казва той - *беше толкова бърз, щедър и спонтанен, че мога да го считам само за мандат да продължа с организирането на бригадата.* В рамките на една седмица той разполага с 5 000 души под свое командване. През следващата седмица се присъединяват още хиляда души. Все пак демокрацията се колебаеше дали да се намеси, защото общественото мнение в католическа Ирландия беше толкова преобладаващо в полза на каузата на националистите в Испания, че дори и най-антисиндикално настроеният политик се страхуваше да критикува публично усилията на О'Дъф.

Затова на 21 септември той отплава за Испания и скоро след това пристига, за да се срещне с генерал Мола, главнокомандващ на националистическите сили, и със самия Франко, който заедно с ирландския лидер лично става свидетел на освобождаването на Алказар - героичната крепост, устояла толкова дълго на републиканската обсада. Вдъхновен от това, О'Дъфи се завръща в Ирландия с личните уверения на Франко, че на негово разположение ще бъдат предоставени обучение, доставки, униформи, оръжия и кораб, който да отведе сините му ризи до испанските бойни полета. Междувременно правителството в Дъблин приема "Закон за привличане на чуждестранни войници", който поставя Ирландската доброволческа бригада извън закона. Необезпокояван, О'Дъфи продължава да работи по план, но при допълнителни трудности, свързани с работата в тайна. Демократичните

власти саботират усилията му винаги, когато е възможно, но го облекчават, когато научават, че ирландските комунисти са вербувани да се присъединят към испанските републиканци; ако позволят на любимите си марксисти да отидат в Испания, а попречат и на сините фланелки, трябва да изглеждат като редови лицемери, каквито са. Както казва един правителствен политик, който се е вкиснал в гроздето: *Правителството едва ли ще се позове на Закона за чуждестранното набиране на войници срещу генерал О'Дъфи и неговите веселяци, тъй като вероятно осъзнава, че Испания е най-подходящото място за нашия ирландски Дон Кихот. Испанската гражданска война поне би имала някаква полезна цел, ако ни позволи да се отървем от някои от нашите диваци от двете разновидности."*

Така, обременен от понякога намесващите се власти, О'Дъфи успява да прехвърли успешно само 700 от над 6000 мъже, които кандидатстват да се присъединят към I.V.V. След само едномесечно обучение от испанските военни те са изпратени на фронта в Сиемпуелос, където водят месеци наред ожесточена окопна война, изложени както на вражески огън, така и на суровите зимни условия. На 13 март обаче доброволците "преминават отгоре" в офанзива, която кара марксистите да се олюляват. Но загубите на I.V.V. също са големи. Испанската кампания е последната ура на сините фланелки. След като бяха обявени извън закона в собствената си страна, те произведоха прощален изстрел към стария враг и осветиха иберийската земя с кръвта на ирландската саможертва. Както пише О'Дъфи: *Нашето малко подразделение не изигра, защото не можеше, много важна роля в Испанската гражданска война, но ние се погрижихме страната ни да бъде представена в борбата срещу световния комунизъм. Бяхме критикувани, подигравани, клеветени, но истината, милосърдието и справедливостта ще надделеят и времето ще оправдае мотивите ни. Ние не търсим похвали. Изпълнихме дълга си. Ние отидохме в Испания!"*

Последният от сините тениски

Когато бригадата се завръща у дома, до Втората световна война остават броени месеци, а официалният неутралитет на Ирландия улеснява и повишава ефективността на потушаването на сините фланелки. Сега всяка работа, предприета в полза на движението, по необходимост е тайна. На 3 февруари 1939 г. с О'Дъфи се свързва Оскар Пфаус, германски агент, който в случай на война със стария враг на Ирландия - Великобритания, иска да се

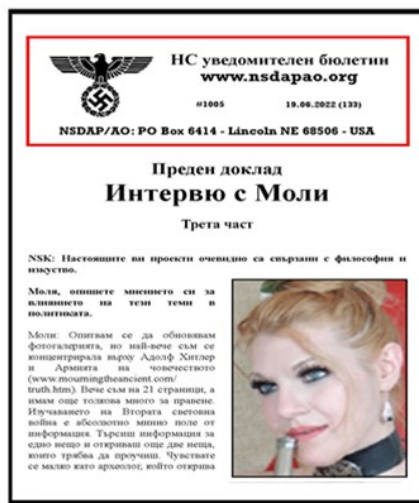
свърже с ирландски елементи, симпатизиращи на Третия райх. О'Дъфи става посредник между Пфаус и малцината останали в I.R.A. прикрити националисти. Тези преговори са толкова тайни, че почти нищо не е запазено от техния успех или липсата на такъв. Въпреки това през 1944 г., когато британските военноморски сили потопяват U-boat в средата на Атлантическия океан, се появява странна улика за германско-ирландските отношения по време на войната. Сред плаващите отломки е намерено тялото на офицер от I.R.A.

Същата година здравето на О'Дъфи се влошава и след цял живот динамична служба на своята раса той умира на 30 ноември. Той е на 52 години. Въпреки че сините фланелки бяха престанали да съществуват като организация от почти девет години, смъртта му беше ужасен шок за ирландския народ. Народното чувство беше толкова широко разпространено и силно, че правителството се почувства принудено да му окаже последна чест - държавно погребение. Така, в разгара на расово самоубийствената война за "спасяване на света от фашизма", хиляди хора преминаха покрай тялото на лидера на "сините фланелки", протегнали десни ръце в хитлеристки поздрав в знак на последна почит към Еоин О'Дъфи. Ирландската ирония на погребението му впечатли старите другари на покойния генерал с неудържимата сила на идеологията, за която са се борили през тридесетте години.

Националното единство и социалната хармония, към които се стремяха "сините фланелки", бяха отказани на Ирландия през всички десетилетия след тяхната гибел. През последните 50 години ирландският народ вижда как разрывът между Севера и Юга се превръща в още по-сериозна рана в страната му. Море от кръв продължава да се лее по земята от ужаса, в който се превърна Белфаст. Страхът и дълбоката враждебност съставляват наследството от прогонването на сините фланелки. Терористите от I.R.A. продължават да убиват и осакатяват, а либерално-консервативните политици продължават да говорят и говорят. Междувременно един безценен бял народ се отчайва за бъдещето на своите деца.

Въпреки че сините фланелки отдавна не съществуват, те в никакъв случай не са забравени. Тяхната кръв и енергия са повлияли на ирландския пейзаж и също толкова дълбоко на ирландското расово съзнание. О'Дъфи и неговите легиони са не само част от историята на нацията; те принадлежат към по-голямата картина на международното движение за възраждане на белия

човек, започнало от Адолф Хитлер и продължило до този час. Но идва времето, когато тяхното знаме ще бъде вдигнато отново от праха на миналото от нови ръце. Тогава Ирландия ще заживее отново, след дълги години на смърт. Призраците на историята ще се възродят и песните на сините фланелки ще.

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

